

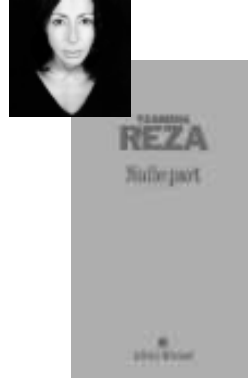
யஸ்மினா ரேஸா 1959ம் ஆண்டு மே மாதம் 1ம் திகதி பாரிஸில் பிறந்தார். இவர் சமூகவியல், நாடகக்கலை என்பவற்றில் பல கலைக்கழகக் கல்வி கற்றார். இவர் தன்னுடைய முதலாவது நாடகப் பிரதியான Conversations après un enterrement (ஒரு மரணச் சடங்கிற்குப் பின்னான உரையாடல்கள்)ஐ 1987இல் பிரான்சில் மேடையேற்றினார். இதற்கு மிகச் சிறந்த நாடகப் பிரதிக்கான மொலியார் பரிசு கிடைத்தது. இவருடைய Art Triomphe என்னும் நாடகம் 1994இல் பல நாடுகளில் மேடையேற்றப்பட்டது. இவ்வாறே இவருடைய ஏனைய நாடகங்களான La traversée de l'hiver, Trois versions de la vie, L'Homme du hasard, Une piece Espagnol என்பனவும் உலக முழுவதும் மேடையேற்றப்பட்டன. இவருடைய படைப்பான Hammerklavierயை 1997இல் வெளிவருகிறது. அதன் பின்பு இவருடைய முதலாவது நாவலான Une désolation 1999இலும் பின்பு Adam Haberberg என்னும் நாவல் 2003இலும் வெளியிடப்படுகின்றது.

இப்போது 2005ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் இவருடைய இரண்டு நூல்களான Dans La Luge d'Arthur Schopenhauerஉம் Nulle partஉம் வெளியிடப்பட்டது.

இதனை யொட்டி இவரை நேர்கண்டவர் François Busnel.

Nulle Partஇல் அவருடைய சொந்த வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தின் துண்டங்கள், சந்தோஷமும் ஏமாற்றமும் ஒன்றோடொன்று மிகவும் சூட்சுமமாகப் பின்னப்பட்ட காட்சிப் படிமங்களுடன் இணைந்தோடுகின்றன.

“நான் எங்கும் திரும்பிப் போகவில்லை. நான் திரும்பிச் செல்வதற்கு எந்த இடமும் இருக்க மாட்டாது.”

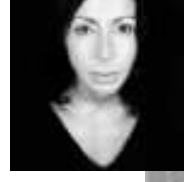

NULLE PART(2005)
Yasmina Reza
Edition : Albin Michel

“நான் எங்கும் திரும்பிப் போகவில்லை. நான் திரும்பிச் செல்வதற்கு எந்த இடமும் இருக்க மாட்டாது.”

யஸ்மினா தன் சுயசரித்திரத்தின் ஒரு வடிவத்தைத் தருகின்றார். தன் குழந்தைகள், சிநேகிதி, தன்னுடைய சிறுபிள்ளைப்பருவம், தன்னுடைய பெற்றோர்கள் இவர்களுக்கிடையேயான கணங்கள் பற்றிய பிரதிமைகளை மிகவும் அற்புதமாகச் சித்தரிக்கின்றார்.

**Dans La Luge
d'Arthur Schopenhauer (2005)
Yasmina Reza
Edition : Albin Michel**

சுருக்கம்:

நான்கு கதாபாத்திரங்கள் தங்களை வரைகிறார்கள். அவர்களுடைய தனிமை, அவர்களுடைய விசனங்கள், அவர்களுடைய விருப்பின்மைகள் பற்றி வெளிப்படுத்துகின்றார்கள். ஸ்பினோஸா ஆரியலைக் கைவிட்டதில் இருந்து அவர் மிக மோசமான மனத்தார்ச்சி நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றார். அவருடைய மனைவி நடின் துயரமாகிப் போய்விட்ட தம் வாழ்க்கைக்கு ஒரு உயிர்த்துடிப்பைக் கொண்டு வர விரும்புகிறார். அவர்களுடைய நண்பன் சேர்ஜ் அறிவுபூர்வத்தின் சிறைக்குள் துயக்கின்றார். இவர்கள் மூன்றுபேருடைய மனோவைத்திய நிபுணன் அவர்களுடைய வாழ்க்கை மங்கிக்கொண்டு போவதாக, அறிவு அவர்களைக் கைவிட்டுவிட்டதாக, எளிமை அல்லது இலகுத் தன்மைக்கான ஏக்கம் இன்னும் தீரவில்லை என்பதாக அவர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்துகிறான்.

நூலில் இருந்து:

“இன்று காலை பூண்டுக் கொத்தொன்று வாங்கி 'என் வீட்டிற்கான அலங்காரப் பொருட்கள் விற்கும் கடை'யொன்றினுள் சென்றேன். அங்கு ஒரு கமண்டலமும், ஒரு வாசனையூட்டப்பட்ட மெழுகுவர்த்தியும் வாங்கினேன். அத்துடன் என்னுடைய தேநீர்க் கலசத்தையும் வைப்பதற்கென்று ஒரு யப்பானிய தேநீர் பரிமாறும் தட்டொன்றும் வாங்கினேன். எனக்கு ஒரு புத்தகம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அதில் ஒரு பெண் தன்னுடைய காதல் சோகத்தில் இருந்து விடுபடுவதற்கு ஒரு நாயை வாங்கினாள். அவள் அந்த நாயுடன் நல்ல சூரிய வெளிச்சமுள்ள நகரத்தில் உலாவினாள். அவள் தன்னுடைய ஹோட்டல் அறைக்குள் சென்றாள். சூரிய ஒளியில் இருந்து வெளியைப் பார்ப்பதற்காக அவள் பல கணிக் குச்சி சென்றாள். பல்கனிக் கம்பிகளின் மேலால் பாய்ந்தாள். இல்லை. இல்லை. நான் பகிடிக்குச் சொல்கிறேன். நான் அதற்கு மேலால் பாயமாட்டாள். ஏனென்றால் அங்கு கம்பிகள் இல்லை. ஆனால் கைசியில் நான் என்னுடைய பூங்கொத்துடன் வீட்டுக்கு வருகின்றேன்.(...) நான் வாசனையூட்டப்பட்ட மெழுகுவர்த்தி மூட்டுகிறேன். எல்லாமே சரியாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருப்பதாகத் தெரிகின்றது. ஒரு வாசனையூட்டப்பட்ட மெழுகுதிரி அமைதியாக எரிந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு வீட்டில் எல்லாமே துப்புரவாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருக்க வேண்டும். அங்கு துயரத்திற்கு இடமில்லை.”

தத்துவம்!

அது நாங்கள் வாழ்வதற்கு உதவுமா?

எதுவுமே சரியாக இல்லாதபோது வெளிப்போவரின் அவநம்பிக்கை என்பது ஸ்பினோஸாவின் மகிழ்ச்சியை விடப் போற்றத்தக்கதாக அல்லது கொண்டாடத்தக்கதாக இல்லையா?

மேலும், இது அன்றாட வாழ்க்கையில் பொய்ப்பிக்கப்படவில்லையா?

யஸ்மினா ரேஸாவினால் உருவாக்கப்பட்ட நான்கு கதாபாத்திரங்களும் ஒருசேரக் கேட்கும் கேள்விகள் இவை.

Dans la luge d'Arthur Schopenhauerஇல், அண்மைக் காலங்களில் தீவிரக் கொள்கைகளுடன் தம்மை இணைத்துக்கொண்ட சில தத்துவவியலாளர்களினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த இயக்கத்தின் ஒரு அழகான சித்தரிப்பு. நடைமுறையில் இருந்து பிரித்துப் பார்க்கக்கூடிய கருதுகோள்களின் தொடர்ச்சியைப்போல அல்லாது வாழ்வதற்கான ஒரு கலையாகக் கருதும்படியாக இது நடைமுறைக்குச் சாத்தியமான ஒரு தத்துவத்தைப் பரிந்துரைக்கின்றது. பிரபல்யமிக்க பல்கலைக்கழக கற்கை நெறியாளரான ஆரியல் ஷாப்மன், ஸ்பினோஸாவைக் கற்பிப்பதிலேயே தன்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதையும் கழித்தவர். அதாவது அவர் மகிழ்ச்சிபற்றியும் நியாயத்தின் மேன்மைபற்றியும் போதித்தார். பாரம் சுமத்தப்பட்ட குடும்பத்திடம் தோற்று, யதார்த்தத்தினால் அடித்துச் செல்லப்பட்டு,

தன்னுடைய சகலபொழுதுகளையும் யாருக்கு அர்ப்பணித்தாரோ அந்தத் தத்துவவாதியை அப்போதிருந்து தவிர்க்க முடியவில்லை. அங்கு கோட்பாடுகள் யதார்த்தத்தினால் பொய்யாக்கப்பட்டன. அவநம்பிக்கையுடைய, வலி தரும் பேச்சுக்களை அள்ளிவீசும் நான்கு கதாபாத்திரங்களுடாக கண்ணைக் கூசவைக்கும் ஒரு துலக்கத்தைப் பாய்ச்சுகிறார்.

குடும்பம் என்பது ஒரு சுழலுக்குள் அமிழ்ந்து போவதை காண்பிக்கின்ற அதேவேளை, யதார்த்தத்திற்கு கோட்பாடு அடிமையாகிப் போவதை மறுக்கும்போது அந்த வாழ்க்கைபற்றியும் மிக ஆழமாக எங்கள் கண்முன் கொண்டு வருகின்றார். அறிவுஜீவித்தனத்தின் ஆற்றாமையும் கேலிக்குரிய அங்கதமும் மிகத் துணிகரமான வகையில் விருத்தி செய்யப்பட்டுள்ளது. இச் சிறிய நூல் ஒரு பொக்கிஷம். மனிதனுக்கு நெருக்கமாயிருக்கக்கூடிய வகையில், ஒரு தனித்துவமான படைப்பு மூலம், பிரமிக்கத்தக்க துணிச்சலுடன் விடயங்களைத் தாண்டிச் செல்கிறார்: வாழ்தலுக்கான அவா, எதையும் கோட்பாடாக்கும் முனைப்பு, நரகமான குடும்ப வாழ்க்கை, ஒரு ஆறுதலுக்கான காத்திருப்பு.... இப்படியாக.

* * *

சந்திப்பின் ஆரம்பத்தில் மிகவும் எளிமையாகவும் கொஞ்சம் கூச்ச சுபாவமுள்ளவராகவும் தென்படுகிறார். பின்பு தன்னுடைய வாழ்க்கை பற்றி மகிழ்ச்சியாகவும் மிகவும் உற்சாகமாகவும் விபரிக்கின்றார். அதன் பிறகு 'உலகு பற்றிய நோக்கு' பற்றி வெளிப்படுத்தும்போது மிகவும் ஆறுதலாக, அமைதியாக, ஒவ்வொரு சொற்களையும் அளந்து பேசுகின்றார். அவர் அறிவுஜீவிகளின் பாசாங்குத்தனம் பற்றி பிரஸ்தாபிக்கும்போதும், தங்களுடைய இருத்தலுக்கான தெரிவுகளுக்குத் தங்களை இசைவாக்கிக் கொள்வதில் அவதியுறுபவர்கள் இந்த அறிவுஜீவிகளின் பாசாங்குத் தனத்தை எதிர்கொள்ளவேண்டிய நிலையில் இருப்பதுபற்றியும் பேசும்போது அவர் உண்மையிலேயே வருத்தப்படுகின்றார். பின்பு, அட்டகாசமான சிரிப்புடன், தத்துவத்தினுள் எளிமை என்பதன் வரையுற்றி மிகவும் ஆச்சரியப்படத்தக்க விதத்தில் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

* * *

நீங்கள் ஏன் ஒரே சமயத்தில், ஒன்றோ டொன்று தொடர்பே இல்லாத, இந்த இரண்டு குறும் பிரதிகளையும் வெளி யிட்டீர்கள்?

எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட தந்திரோ பாயத்துடனும் இவைகள் பிரசுரிக்கப் படவில்லை. இது ஒரு தற்செயல். Nulle Part பிரதியானது Hammerklavierயை பிரதிபலிக்கின்றது. இவை என்னுடைய சிறிய குறிப்புகளில் நான் வெறும் எனக்காக எழுதிய எழுத்துக்கள். குறிப்பிட்டுச் சொல்லக் கூடிய தென்று சொல்ல முடியாத சம்பவங்கள் தொடர்பான குறிப்புகள். அதில் நான் என்னுடைய பிள்ளைகள், என்னுடைய வாழ்க்கையின் சில காட்சிப் படமங்கள் என்பவற்றை நினைவுபடுத்துகிறேன். நான் இப் பிரதிகளை, எப்போதாவது அவை பிரசுரிக்கப் படலாம் என்ற எந்தவிதமான நினைப்பு களுமற்று, ஓர் ஒழுங்கற்ற முறையில் எழுதி இருக்கிறேன். குறிப்பிட்ட சிலவற்றை என் வாழ்க்கையின் மிகவும் இருளடைந்த பொழுதுகளில் எழுதினேன். பின்பு அவற்றைத் தரம்பிரித்து அடுக்கி வைத்தேன். பிறகு அவற்றை அப்படியே மறந்து போய்விட்டேன். சில காலத்தின் பின்பு அவற்றை மீளவும் பார்க்கும்வரை அவை அப்படியே கிடந்தன. அவற்றைச் சேர்த்துப் பார்த்த பொழுது, குறைந்த பட்சம் என்னுடைய பார்வைக்கு, அவை பிரசுரமாக வேண்டியதற்கான தேவையை உணர்த்தின. ஆனால் அந்தப் பொழுது களில் அவை பிரசுரிப்பிற்கான எந்தவித நோக்கமும் அற்று எதேச்சையாகத் தோன்றிய எழுத்து. இம்மாதிரியான எழுத்துத்தான்

என்னுடைய வகையாக இருக்கின்றது.

இன்றைக்கு உங்களுடைய பிரபலத்தினைக் கருத்திற் கொண்டு பார்த்தால், உங்களுடைய எழுத்துகள் ஒரு நாள் பிரசுரமாகும் என்ற நோக்குக் கொண்டு எழுதவில்லை என்று நீங்கள் சொல்வதில் ஒருவித பாசாங்குத்தனம் சிறிதும் இல்லை என்கிறீர்களா? நான் என்ன சொல்ல வருகிறேன் என்றால், உங்களால் இப்போதும் உண்மையிலேயே பின்னுக்கு வருவதுபற்றி (பிரசுரம்பற்றி) யோசிக்காமல் எழுத முடிகின்றதா?

ஆம், உண்மையாக. நீங்கள் என்னத்தைச் சொன்னாலும் அதுதான் எப்படியோ உண்மை. இந்த இரகசியம் அல்லது இந்த மர்மம் எனக்குத் தேவையாக இருக்கின்றது. எல்லாப் பிரதிகளும் கிரமமாக பிரசுரத்திற்குச் செல்லாதென்பது எனக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டி இருக்கின்றது. எழுதிப் பல வருடங்களின் பின்புதான் நான் எனது பிரதிகளை என்னுடைய பதிப்பாளரிடம் வாசிக்கக் கொடுப்பதற்கு முடிவு செய்கிறேன். பிறகு அவர்தான் அதைப் பிரசுரிக்கலாமா இல்லையா என்னும் முடிவை எடுக்கின்றார். Nulle Partஇல் இருந்து நிறைய விடயங்கள் பிரசுரத்திற்கு ஆகாதவை என்று தவிர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் சில அவை மட்டமான எழுத்தாகவோ அல்லது மீளக் கூறுபவை யாகவோ இருந்திருக்கின்றன என்பதால் அகற்றப் பட்டன. மேலும் சில, மிகவும் அந்தரங்கமான விடயங்களாக இருந்ததால் தவிர்க்கப்பட்டன.

என்னுடைய வாழ்க்கையை பகிரங்கமாகக் காட்டுவதற்கு எண்ணவில்லை. அதற்காக எழுதவு மில்லை. குறிப்பிட்ட சில எழுத்தாளர்கள் தங்களுடைய எழுத்துக்களில் இதனைச் செய்கிறார்கள். உதாரணத்திற்கு, கிறிஸ்டின் அங்கோ அல்லது பிலிப் ரொட் போன்றவர்களைக் குறிப்பிடலாம். என்னைப் பொறுத்த வரையில், நான் வேறொரு முறையைத் தெரிவு செய்திருக்கிறேன். இந்தப் பிரதிகளைப் பிரசுரிப்பதற்கு எண்ணியபோது, எனக்கு மிக நெருங்கியவர்களாக இருப்பவர்களினால் எனக்கு ஒரு விடயம் உறுதிப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று விரும்பினேன். பகிரங்கமாக என்று சொல்லும் போது நான் என்ன சொல்ல விரும்புகிறேன் என்றால், அது எனக்கு மட்டுமே பிரத்தியேகமாகச் சொந்தமான

தல்ல என்பதைத்தான்.

Nulle partம் Dans la luge d'Arthur Schopenhauerம் ஒரே சமயத்தில் வெளிவர வேண்டும் என்பதை என்னுடைய பதிப்பாளர்தான் முடிவு செய்தார். இவ்விரு பிரதிகளிலும் என்னை நான் நிறையவே அடையாளம் காண்கிறேன். இரண்டுக்குமிடையில் நான் நிறையத் தொடர்புகளைக் காண்கிறேன்.

எனக்கு என்ன ஆச்சரியமாக இருக்கின்றதென்றால், நீங்கள் எழுதியதைப் பிரசுரிப்பதற்கான முடிவை எடுப்பதற்கு உங்களுக்கு இன்னொரு மூன்றாவது நபரின் (சினேகிதர், பதிப்பாளர்) அபிப்பிராயம் தேவைப்படுகின்றதென்பதுதான். உங்களுடைய நாடகப் பிரதிகள் பரவலாக உலகின் பல பாகங்களிலும் மேடையேற்றப் பட்டிருக்கின்றன. நீங்கள் அங்கெல்லாம் மிகவும் பிரசித்தமாக இருக்கிறீர்கள்.

எப்படியோ நீங்கள் இன்னும் ஆரம்ப கால யஸ்மினா ரேஸா இல்லைத்தானே....?

நிச்சயமாக! ஆனால், என்னுடைய மிக அந்தரங்கமான பிரதிகளைப்பற்றி நான் இப்போதும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். அதில் எந்தவிதமான மாற்றமும் இல்லை. 'இந்த எழுத்துப்பிரதிகள் மிகவும் நேர்த்தியாக இருக்கின்றன. ஆனால் இவற்றைப் பெட்டிக்கு அடியில் வைப்பதுதான் நல்லது' என்று யாராவது சொல்லி இருந்தால் நான் அப்படியே செய்திருக்கக் கூடும்.

Nulle Partஇல், நீங்கள் சிறு பெண்ணாக இருந்த போது வஞ்சனையாக கட்டி அணைக்கப்பட்டதுபற்றி, மற்றும் நிச்சயமின்மைபற்றி அடிக்கடி மீண்டும் கூறுகின்றீர்கள். குறிப்பாக, உங்களுடைய தந்தை தன்னுடைய வீடியோ கமராவினால் உங்களைப் படம் பிடித்தபோது உங்களை ஆடச் சொல்லிக் கேட்டது பற்றி. இன்னும் அந்த நிச்சயமின்மையினால் வலுவாகப் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறீர்களா?

ஆம். அது என்னைவிட்டு எப்போதும் நீங்கிய தில்லை. அதாவது, நான் எப்போதும் அதிலிருந்து மீண்டதில்லை. அதுதான் என்னை வெளியாட்களிடம் இருந்து அபிப்பிராயங்களைக் கேட்பதற்குத் தூண்டுகின்றது. குறிப்பாக, மிக நெருக்கமாக என்னைப் பாதித்த சம்பவங்களில் இருந்து எழுந்த இந்தப் பிரதிகள் பற்றி- எழுத்து வேண்டி நிற்கும் எந்தவிதமான ஒப்பனைகளும் இன்றி எழுதப்பட்ட பிரதிகள் பற்றி. ஒப்பனைகள் என்று சொல்வது நீசமானதாக இல்லைத்தானே!

இல்லை... நீங்கள் எழுதுதல் தொடர்பான நுட்பம்பற்றித்தானே சொல்கிறீர்கள்?

ஆம். எழுதுவதற்குரிய நுட்பம்பற்றித்தான். அது ஒரு கலை. இது ஒன்றும் இழிவுபடுத்துதல் அல்ல. இந்த நுட்பமானது Dans La Luge d'Arthur Schopenhauerஇன் படைப்புருவாக்கத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் Nulle partஇல் இவை எதுவும் இல்லை. Nulle Part எனக்கும் உண்மைக்கும் மிக அண்மித்த எழுத்து. உயிர்ப்புள்ளது. இது என்னுடைய நிச்சயமின்மையை வளர்க்கின்றது. அது என்னைத் தவிர்ந்த வேறொன்

றைப்பற்றிப் பேசாமாயின் அதன் பெறுமானம் என்னவென்பது குறித்து எனக்குத் தெரியவில்லை. ஒரு நாடகத்துக்கான எழுத்துப் பிரதியையோ அல்லது ஒரு நாவலையோ நான் எழுதும்போது அதன் பெறுமானம் என்னவென்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் இந்தப் பிரதியில் அது இல்லை, நிச்சயமின்மை என்பது உறுதியாக உள்ளது.

உங்களுடைய அனுபவமும் வெற்றியும் இந்த நிச்சயமின்மையைத் தணிக்கவில்லையா?

வெற்றி, மகிழ்ச்சி, இவை எல்லாம் அழகானவை. ரசிக்கக் கூடியவை. ஆனால் எழுதுவதற்கு இவை எவ்விதத்திலும் உதவுவதில்லை. இவை நீங்கள் உங்கள் வேலைகளை இடைநிறுத்திக் கொள்வதற்கான ஒரு இடைவேளையாகக் கொள்ள உதவலாமேயன்றி, அதற்கு மேலால் எதுவும் இல்லை. இது ஒரு அழகான சட்டையை நீங்கள் விரும்பி வாங்குவது போலத்தான். அதனை நீங்கள் அணியும்போது அது உங்களை மேலும் அழகுபடுத்துகின்றது. ஆனால், அது உங்கள் அகத்தில் ஒரு திடநம்பிக்கையைக் கொண்டுவருவதில்லை.

உங்களுடைய எழுத்துக் கலையின் நுட்பத்தினால் பிரதிகளை 'உருவாக்கத்' தெரிந்த நீங்கள், பிறகு ஏன் உங்களை அவஸ்தைப்பட வைக்கும் அந்தரங்கமான பிரதிகளைப் பிரசுரிக்கிறீர்கள், ?

ஏனெனில் நான் மேலும் மேலும் ஆபத்துகளை எதிர்கொள்வதை விரும்புகிறேன். (இன்னும் இந்த வார்த்தை எழுத்தைப் பொறுத்தவரையில் கொஞ்சம் கேலிக்குரியது!) என்னால் முடிந்த ஒரு குறிப்பிட்ட திறமையில் இருந்து விலகி, இன்னும் மர்மமான வெளிகளுக்கு, தொலைவாகச் செல்வதற்கு நான் விரும்புகிறேன். மற்றும்படி, என்னுடைய நாடகத்துறையில் பயிற்சி பெறவும் அல்லது அதில் மேலும் நுட்பங்களைப் புகுத்தவும் விரும்புகிறேன். இந்தத் துறையை எடுத்துக் கொண்டால் கூட, அதன் திறமையையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டுவிட்டேன் என்று கூறமுடியாது. ஆபத்துகளை எதிர்கொள்ளத் துணியாமல் எழுதுவதென்பது ஒரு எழுத்தா?

நீங்கள் ஆபத்துகளை எதிர்கொள்ள விளைவதாகக் கூறுகிறீர்கள். ஆனால், நீங்கள் அதன் இறுதிவரை செல்வதில்லை. இதை நீங்கள் பின்வருமாறு எழுதுவதில் இருந்து ஒப்புக் கொள்கிறீர்கள்: "ஏனெனில் எத்தனையோ வருடங்களாக நடந்து வந்த கடினமான பாதையொன்றி ருக்கின்றது. ஒருவேளை என்றோ ஒரு நாள் எனக்கு பலமும் துணியும் இருக்குமானால் திரும்பவும் அவ்விடத்திற்கு மீளக்கூடும்".

நீங்கள் எப்போது இதை எதிர்கொள்ளத் துணியப்போகின்றீர்கள்?

எனக்குத் தெரியாது. இப்போது என்னால் அது முடியாது. உண்மையில் எப்போதுமே என்னால் அது முடியாமற் போகுமென்று அஞ்சுகிறேன்.

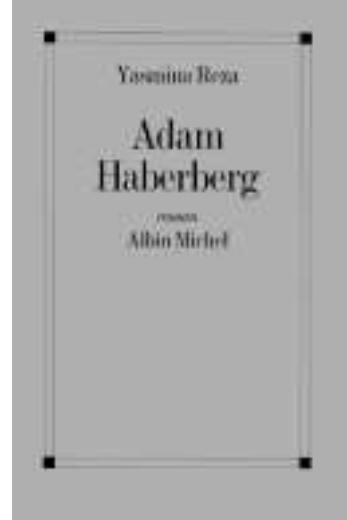
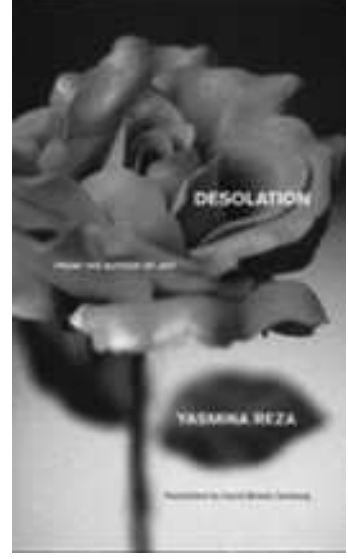
இதை அடைவதற்கு உங்களிற்கு என்ன தேவைப்படுகின்றது?

சில பேர் இல்லாமற் போகவேண்டும்....

அதாவது உங்களால் பிரசுரிக்க முடியாதென்று சொல்ல வருகின்றீர்களா? இல்லை.

பிரசுரிக்க என்ன... என்னால் அதை எழுதவேகூட முடியாது. இந்தச் சம்பவத்தை இலக்கியமாக மாற்றுவதற்கான பலம் எனக்கிருக்க வேண்டும். Nathalie Sarraute இந்தப் பலத்தை அவருடைய மிகவும் நேர்த்தியான படைப்பான Enfanceஇல் கண்டு பிடித்தார். ஆனால் அவருடைய தொண்ணூறாவது வயதில்தான் அவரால் இதைச் சொல்ல முடிந்திருக்கின்றது. நான் அந்த வயதை எட்டுவேன் என்பது அதியுயர் சந்தேகத்திற்குரியது.

உங்களுக்கு இப்போதும் எழுதுவதற்கு மனத் தளர்ச்சியான மனோநிலை தேவைப்படுகின்றதா? நீங்கள் இப்போது சிறிது நேரத்திற்கு முன்பு நினைவு கூர்ந்ததுபோல்....

எழுத்து என்பது ஒரு இல்லாமையினை #டு செய்கிறது. எனக்கு எழுத்தைவிட வாழ்க்கை பிடிக்கும். பெலோவா சொல்வதுபோல், “வாழ்க்கை என்பது போதுமானதாய் இருந்திருந்தால் இலக்கியம் என்பது இருந்திருக்க முடியாது”

சந்தேகமில்லாமல்.

நீங்கள் கிரமமாக புத்தகங்களை வெளியிடுகிறீர்கள். இதிலிருந்து நாங்கள் என்ன முடிவுக்கு வரலாம்?

இந்த ஓட்டத்தில் எழுதுவதில் இருந்து நான் வெகு தொலைவில் இருக்கிறேன். நீங்கள் எதையோ போட்டுக் குழப்பிக் கொள்கிறீர்கள் என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். ஆனால் இவ்வளவுக்கு உற்பத்தி செய்பவளாக நான் இருக்கிறேன் என்று நீங்கள் என்னைக் கருதினால்... எனவே நான் எனது உறுதியில் எங்கோ குறைபாடுள்ளவளாக இருக்கிறேனென்று கருதலாமா? (சிரிப்பு) போதாமை அல்லது வாழ்க்கையின் வலி என்பது மகிழ்ச்சியுடனும் மனோரமயத்துடனும் பொருந்திப் போகாது. நான் எப்போதும் மனத்தளர்ச்சி நிலையில் இருந்து எழுதியதில்லை. அந்த நிலை என்னவென்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், என்னில் மறைந்து போயுள்ள அல்லது எனக்குப் புலப்படாத நிலைகள் என்று இருக்கின்றன. அதாவது, என்னை மிகவும் அவதானத்துடன் வாசித்தால், நான் வாழ்க்கை பற்றி ஒரு உத்தமமான கோட்பாட்டைக் கொண்டவளாக எண்ண முடியவில்லை, அல்லவா?

ஆனால், அது மூட்டமாகவும் நம்பிக்கையற்றதாகவும் இருக்கின்றதென்றும் இல்லை. அப்படியில்லையா?

மெய்யாகவே.

இந்த இரண்டினதுமான சேர்க்கைதான் என்னுள் நிரந்தரமாக இருக்கும் உண்மையாக இருக்கின்றது.

நீங்கள் எழுதுவதில் உள்ள உங்களுடைய 'சாமர்த்தியங்கள்' பற்றி நீங்கள் பிரசன்னப்படுத்துகிறீர்கள்? அவை எவை?

நான் இப்படியொரு வார்த்தைப் பிரயோகத்தைப் பாவித்திருக்கக் கூடாது. ஏனெனில், இது ஒரு தவறான உள்ளர்த்தத்தைக் கொடுக்கின்றது. இது எப்படியான ஒரு விளக்கத்தைச் சுட்டி நிற்கின்றதென்றால், எழுத்து

ஒரு ஏமாற்று வேலை என்பதுபோல். ஆனால் இங்கு இது ஒரு நுட்பத்தைச் சுட்டி நிற்கின்றது. அதற்கு மாறாக, நான் எதையும் ஒரு சாமர்த்தியத்துடன் எழுதக் கூடா தென்று என்னை வலுக் கட்டாயப்படுத்து கின்றேன். ஆனால் இன்னொரு புறத்தில், 'சாமர்த்தியம்' என்கின்ற வார்த்தை மிகப் பொருத்தமானதாகத் தெரிகின்றது. ஏனெனில் எல்லா எழுத்துமே ஒரு வகைத் தந்திரம்தான். வாழ்க்கைபற்றிய சாமர்த்தியம் என்பது, நாங்கள் வாழ்க்கையை எப்படி அணிந்து கொள்கிறோம் என்னும் அர்த்தத்தில்தான். உண்மையை நோக்கிய தேடல் என்பது எந்த ஏமாற்றுக்களும் இல்லாததுதான். சரியாகச் சொல்வதென்றால், தேவையில்லாமல் சர்ச்சைகளைத் தேடாதிருத்தல், மகிழ்ச்சியை எதிர் பார்க்கும் எழுத்தை விரும்பாதிருத்தல், அதாவது, அது ஒரு ஆழமான அர்த்தத்துக்கு விடை பகராதிருத்தல் என்பதைத்தவிர.

இதுதான் நான் எழுதும்போது கடைப்பிடிக்க முயற்சி செய்வது.

நீங்கள் எப்படி எழுதுகின்றீர்கள்?

நான் எங்கிருந்தும் ஆரம்பிப்பதில்லை. நீண்ட குறுகலான ஒழுங்கை ஒன்றில் பயணிப்பதுபோல நான் என்னை அலைய விடுகிறேன். வெகுதூரம் நடப்பதில் அலாதிப் பிரியம் உடையவன் நான். எனக்கு மலைச் சரிவுகள் மீதான பாதைகளில் பயணிப்பதில் மிகுந்த நாட்டமுண்டு. நாங்கள் அறியாத வளைவுகளைக் கொண்டிருப்பதனால் அதனைச் சுற்றிச் செல்லும் பாதை களில் நடப்பது ஒரு தனி அனுபவம். நேரான ஒரு பாதைக்கும் வளைவுகள் கொண்ட ஒரு பாதைக்கும் இடையில் என் தெரிவு இருக்க வேண்டுமெனில், அது எப்பொழுதும் ஒரு வளைவான நெடிய நீண்ட பாதை யாகத்தான் இருக்கும். இப்படித்தான் எனக்கு என் எழுத்தும். நாங்கள் தொலைந்து போவதற்கான சாத்தியங்கள் இருக்கும் பாதைகளைத் தெரிவு செய்வதும் அவற்றினூடே தொலைந்து விடாத பயணத்திற்கான முயற்சியும். இன்னும் நாங்கள் எங்கு செல்கிறோம் என்பது தெரியாத ஒரு பாதையில் குழம்பியபடி செல்வதும்தான்.

நீங்கள் ஒரு நாடகப் பிரதியையோ அல்லது ஒரு நாவலையோ எழுதத் தொடங்கும்போது உங்களுடைய கதாபாத்திரங்களின் நியதி பற்றி உங்களுக்கு எப்போதும் தெரியாது, அப்படியா?

ஒருபோதும் தெரியாது. அவர்களிற்கு என்ன நடக்கப்போகிறது என்பதுபற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது.

அப்படி இருந்தும், எல்லாமே மிகச்சரியாக செதுக்கப் பட்டது மாதிரியான தோற்றத்தைக் கொடுக்கின்றதே....?

'செதுக்கப்படுதல்' என்னும் பதம் என்னைக் கொஞ்சம் அச்சுறுத்துகின்றது. என் மனக்கட்டுக்குள் மிகவும் வல்லமையுள்ள ஒரு சிற்பி ஒருவர் இருந்து எனக்குத் தெரியாமலே தீர்மானிக்க வேண்டும். இதுதான் Dans la luge d'Arthur Schopenhauerஇன்

எழுத்துக்குள் வெளிப்படுகின்றது. இதன் ஆரம்பப் புள்ளியில் இந்த நான்கு கதாபாத்திரங்களையும் கொண்டிருந்தேன். தத்துவத்தைப் பற்றிக் கொள்வதற்கு விளங்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட முறையின் மீதான விமர்சனம். நான் அதற்குள் பிரவேசித்தேன்.... என்ன சம்பவிக்கும் என்பது தெரியாமல். சந்தேகமில்லாமல் என்னுடைய மூளைக்குள் ஏதோ ஒன்று என்னை நெறிப்படுத்தியது. எங்கே செல்ல வேண்டுமோ அங்கு கூட்டிச் சென்றது. அது சேர்த்தது, அழித்தது. சீர்தூக்கியது, நிர்மாணித்தது. நான் அதை உணரவில்லை. அத்துடன் நான் எனது எழுத்துக்களை திரும்பவும் வாசிப்பதில்லை. நான்கு அல்லது ஐந்து வருடங்களிற்குப் பின்புதான் அவற்றினுடைய கலைநுட்பத்தைப்பற்றி நான் கண்டு கொள்வேன். ஒரு குறிப்பிட்ட கால இடைவெளிக்குப்பின், நான் வெவ்வேறு மொழிகளில், வெவ்வேறு நாடுகளில் என்னுடைய நாடகப் பிரதிகளின் மேடையேற்றத்தைப் பார்க்கப் போகிறேன். அப்போது நான் அவற்றை மீள்கண்டு பிடிக்கிறேன். அங்கு நாடகக் கொட்டகையை விட்டு வெளியே வரும்போது அந்த நாடகம் உண்மையிலேயே நன்றாக கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று எனக்கு நானே சொல்லிக் கொள்ள நேர்ந்திருக்கிறது.

நீங்கள் சொல்பவைகளைக் கேட்கும்போது, மெய்யாகவே, நீங்கள் எழுதுவதற்கு எவ்வித நுட்பங்களையும் பாவியதில்லை. அப்படித்தானே...?

இல்லை. எந்தவித நுட்பங்களும் இல்லை. ஆனால் வெவ்வேறு உணர்திறன்கள் உள்ளன.

நீங்கள் எழுதியவற்றில் நிறையதைக் கழித்து விடுவீர்களா?

ஆம். நிறைய. அவ்வப்பொழுது. சுருங்கச் சொல்லிப் புரிய வைத்தலை நான் விரும்புகிறேன். அடக்கமாய் இருப்பது எனக்குப் பிடிக்கும்.

உங்களுடைய சகல படைப்புகளிலும் தோன்றும் இந்த சுருங்கக் கூறுதலின்மீதான விருப்பு உங்களுக்கு எங்கிருந்து வருகின்றது?

உண்மையில் எப்போதும் விபரிப்பு என்பது என்னிடத்தில் கிடையாது. செய்கைகள் அற்பமாக இருக்கும். ஒரு கதவு எப்படித் திறக்கின்றது என்பதையோ அல்லது ஒரு கதாபாத்திரம் இந்த இந்த முக்கியமான செயல்களைச் செய்கின்றது என்பதையோ நான் விபரிப்பதில்லை. என் ரசனைக்குரியதாக எது இருக்கின்றதென்றால், அவர்களின் செய்கைகள் அல்ல. அவற்றின் மனசுதான். நிகழ்வுகளை விபரிப்பதை விடுத்து, கதாபாத்திரங்களின் இருப்பை விமர்சனக்

கண்ணோட்டத்தில் பார்ப்பது.

காலத்தை விரயமாக்க நான் விரும்புவதில்லை. நேரடியாகவே நான் விடயத்திற்கு வந்து விடுவேன். ஒரு பிரதியானது மேலும் எதுவும் சேர்க்கப்படவோ விலக்கப்படவோ தேவையில்லாமல் அவ்வளவு அடக்கமாக வந்துவிடும் பொழுது நான் அதன் எல்லையைக் கண்டுவிட்டேன் என்பதுதான் அது.

நீங்கள் சொல்கிறீர்கள் Nulle Part பிரதியானது உண்மைக்கு மிகவும் நெருக்கமானதென்று. ஆனால் நீங்கள் எப்போதும் வேரோடு பிடுங்கி வீசப்பட்டவளாக உங்களைப்பற்றிப் பிரகடனப்படுத்தி இருக்கிறீர்கள். நாங்கள் அது அப்படியல்ல என்று கண்டு பிடிக்கிறோம். ஊடகங்கள் உங்களுடைய மூலம்பற்றி மிகவும் வில்லங்கப்படுத்திக் கேட்டிருக்கிறார்கள். உங்களுடைய தாய்வழி கங்கேரியைச் சேர்ந்ததென்றும் உங்களுடைய தந்தைவழி ரஷ்யாவையும் ஈரானையும் சேர்ந்ததென்றும் கூறுகின்றார்களே...?

இதுதான் குறிப்பாக என்னை மிகவும் கோபமுட்டியது.

எனினும் உங்கள் தொடர்பான இந்தப் பிரதிமையை நீங்கள் வரவேற்றீர்கள். அதற்கு ஊக்கம் கொடுத்தீர்கள்...?

சரி... இப்ப என்ன...? உங்களுக்கு நான் உண்மையைச் சொல்ல வேண்டுமா...?

நிச்சயமாக!

நான் எழுதுவதற்கு ஆரம்பித்தபொழுது பத்திரிகைகள் என்மீது அக்கறை காண்பித்தன. நான் சில நேர்காணல்களுக்கு உடன்பட்டேன். அங்குதான் சில குழப்பங்கள் ஏற்பட்டன. அங்கு எதையும் சொல்லக் கூடிய ஒரு அற்புதமான சாத்தியம் இருந்ததைக் கண்டேன்.

அதாவது நீங்கள் பொய் பேசினீர்கள் என்று சொல்ல வருகிறீர்களா...?

உங்களுடைய வேர்கள் பற்றி...? உங்களுடைய பெற்றோர்பற்றி...?

என்னுடைய வாழ்க்கையை நான் மீளக் கண்டு பிடித்தேன். என்னிடம் எந்த அத்தாட்சியங்களும் கேட்கப்படாதபடியால், உண்மையில் இருந்து நான் சிறிது விலகி நின்றேன். என்னுடைய பொன்னான இளமைப் பருவம், பயணங்கள், பரந்த நோக்கு... இத்தியாதி.

என்னைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். நான் ஏழையாகவும் துயரமானவளாகவும் இருப்பதை விடுத்து ஒரு அழகியாகவும் வசப்படுத்துபவளாகவும் தோற்றம் காட்ட விரும்பினேன். அதாவது, என்னுடைய வாய் மொழிகள் என்னை இப்படித் தொடர்ந்து வரும், என்னோடு ஒட்டிக் கொள்ளும், சந்தேகத்திற்குரிய விகற்பத்தைத் தோற்றுவிக்கும் என்பதை நான் அறிந்திருக்காத இந்த அறியாமை என்னிடம் இருந்தது. மேலும் என்னைப் பற்றிய இன்னொரு தோற்றத்தைக் கொடுக்கும், அத்துடன் சந்தேகத்துக்குரிய விளக்கப் பாடுகளைக் கொண்டு வரும் என்பதெல்லாம் புரிந்திருக்கவில்லை. திடீரென்று, என்னைப்பற்றி பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த விடயங்களை எல்லாம் மீளக் கோர்த்து சந்தேகத்திற்கிடமான அல்லது நிச்சயமில்லாத வாக்குமூலங்கள் என்று அவற்றைப் பெரிது படுத்தின. காலம் செல்லச் செல்ல இது ஒரு கணக்கிட

முடியாத மிகவும் பூதாகரமான ஒரு பரிமாணத்தை எடுத்தது.

நீங்கள் கூறுவதைவிட மிகவும் மோசமாக நான் சந்தேகப்பட்டேன்.....

ஆனால், ஏன் இந்தப் பொய்களைப் பொய்களென்று நீங்கள் இப்போது ஒத்துக் கொள்கிறீர்கள்?

ஏனெனில் நான் இந்த Nulle Part பிரதியை இப்பொழுது வெளியிடுகிறேன். எனவே என்னை நான் மீளமைப்பதற்கான தேவையொன்று இப்போதிருக்கின்றதை உணருகின்றேன். நான் விரும்புகின்ற எல்லா எழுத்தாளர்களுமே, பெக்கெற் தவிர்ந்த, ஏதோ ஒரு இடத்தில் இருந்து வந்தவர்கள், ஒரு பூமிக்குச் சொந்தமானவர்கள், அவர்களுக்கென்று ஒரு நிலம் இருக்கின்றது. சத்தியமாக, உண்மையாக, எந்தவொரு மண்ணும் எனக்குச் சொந்தமல்ல.

இந்தப் பொய் பேசுவதன்மீதான பற்றுதலா உங்கள் வாழ்க்கையை இன்னொருவிதமாக வெளிப்படுத்துவதற்கு உந்துதலாக இருந்திருக்கின்றது?

பொய் பேசுதலில் அப்படி ஒரு பிடித்தமும் எனக்கில்லை. இந்த வார்த்தையை நான் நிராகரிக்கிறேன் அல்லது ஆட்சேபிக்கிறேன். என் வாழ்க்கையுள்ளான இந்த உரிமையற்ற ஊடுருவலும் இந்தக் கேள்விகளும் எனக்கு அருவருப்பைத் தருவதைக் காண்கிறேன். திடீரென்று என்னுடைய அந்தரங்க வாழ்க்கைபற்றி, என் பெற்றோர்பற்றி, நான் எங்கே பிறந்தேன் என்பது பற்றி, நான் எங்கே வளர்ந்தேன் என்பதுபற்றி.....

நீங்கள் ஏற்கனவே கொட்டியவற்றைத் திருத்தப் போகிறீர்களா? நான் என்ன கேட்கின்றேன் என்றால், ஒரு நாளைக்கு உங்கள் சுயசரிதையை எழுதப் போகிறீர்களா?

இல்லை. நிச்சயமாக இல்லை. அது சுவாரஸ்யமானதாக இருக்கக்கூடும் என்றாலும் கூட.... ஆனால் எனக்கு அதில் அவ்வளவு தூரம் ஈடுபாடில்லை. L'homme du Hasard இல், அதன் கதாபாத்திரங்களில் ஒன்றான எழுத்தாளன் தன்னுடைய வழக்கறிஞனிடம் சொல்கிறான் "என்னுடைய மரணத்தின் பின் என்னைப் பற்றிய சரிதத்தை எழுதுவதற்கு முற்றாகத் தடை. ஒரு எழுத்தாளனின் சரிதம் என்பது முற்றுமுழுதான ஒரு அபத்தம்"

எனக்கு நன்றாகத் தெரியும் நாளைக்கு யாராவது ஒருவர் என்னுடைய சரிதத்தை எழுதுவதற்குத் தீர்மானிக்கலாம். அது எனக்கு அச்சம் தரும் ஒரு சிந்தனை. என்னுடைய அந்தரங்க வாழ்க்கையைப் பற்றி யாருக்கும் எதுவும் தெரியாது. என்னோடு கூடிய அந்தரங்கங்கள் எதையும் பிரசித்தப்படுத்துவதில் எனக்கு உடன்பாடில்லை.

மீண்டும் உங்களுடைய புத்தகங்களுக்கு வருவோம், ஆனால், பொய்யின்றிப் பதிலுரைப்பீர்கள் என்று சத்தியம் செய்யுங்கள்!

சத்தியமாக!

Dans la luge d'Arthur Schopenhauer இல் எது உங்களை ஆக்ரமித்தது? அறிவுஜீவிதத்தின் குருவுக்கு தன்னுடைய சொந்த வாழ்க்கையையும் தான் போதிப்பதையும் இணைக்க அல்லது ஒருமைப்படுத்தத் தெரியவில்லை என்பதன் மீதான கேள்வியா அல்லது அறிவதிகாரத்தின் வன்முறை என்பதன் விமர்சனமா?

அது ஒரு வாழ்ந்து அனுபவித்த சூழல். எல்லாமே கடைசிப் பிரதிமையில் இருந்துதான் ஆரம்பிக்கின்றது. நடைபாதையொன்றில், இலேசாக உடையணிந்த, துணிவாகத் தோன்றிய பருமனான ஒரு மனிசிக்குப் பின்னால் நான் ஒரு நாள் நின்றேன். அங்குமிங்குமாக இழுபடும் தன்னுடைய மூட்டைகளேற்றிய வண்டிபுடன் அவள் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தாள். நான் அவளைக் கடந்து முன்னேறுவதை அது தடுத்தது. இப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், எங்களை ஆட்கொள்ளும் இந்தத் தாங்க முடியாத பொறுமையின்மை என்னும் உணர்வினை நான் நேரடியாக அன்று அனுபவித்தேன். சிலவேளைகளில் இது வாழ்வதற்கான பேராசையினால் விழுங்கப்பட்டு விடமுடியும் என்பது மிகவும் அதிசயமானது. இந்த வாழ்வின் மீதான 'ஷொப்பனோரிய' விருப்பு எங்களைத் தீர்மானிக்கின்றது. நாங்கள் எங்களுடைய வாழ்க்கையை கண்காணிப்புக்குள்ளாக்குகிறோம். சுற்றிவர ஒரு கோட்டைப் போடுகிறோம். ஒழுங்குபடுத்துவதற்கு முயற்சிக்கின்றோம். ஆனால் அது அங்கேயே இருக்கின்றது.

உங்களுடைய பிரதியில், ஒரு மனோதத்துவ நிபுணர் இந்த உணர்வோடு வாழ்கிறார். அவருக்கு தன்னுடைய கோட்பாடுகளை நிராகரிப்பதற்கு யதார்த்தத்தின் நிறுவல் தேவை. எடுத்ததெல்லாவற்றுக்கும் மனோதத்துவ வியலாளர்களை ஆலோசிக்க நினைக்கும் ஒரு உலகத்தினைப் பரிசீலித்தல் என்றும் இதனைக் கொள்ளலாமா?

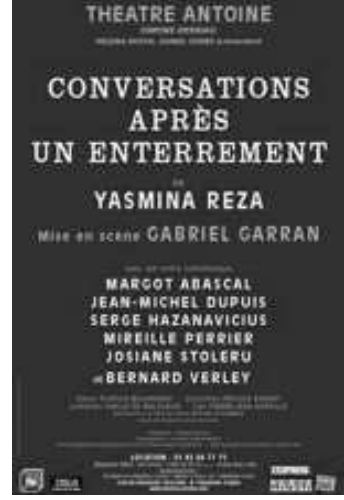
அதை அப்படிப் பார்ப்பதற்கு உங்களுக்கு உரிமை இருக்கின்றது. எனக்கு மனோதத்துவ நிபுணர்களிடது அவ்வளவு நல்லெண்ணம் இல்லை. இன்றைய சமூகம் அவர்களை முற்காலத்து ஞானிகளின் நிலைக்கு ஆக்கியிருக்கின்றது. மிகவும் அற்பமானதொரு பிரச்சினை வந்தவுடனேயே நாங்கள் அவர்களை ஆலோசிக்கின்றோம். எல்லாத்துறைகளிலும் எல்லா விடயங்களிலும் பத்திரிகைகள் மனோதத்துவ நிபுணர்களின் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்கின்றன, இங்கு, மனோதத்துவ நிபுணர் எதையும் புரிய வைப்பதில்லை என்பது மட்டுமல்ல, அவருக்கு இருக்கும் அறிவு என்று நாங்கள் நம்பிக் கொள்வதற்கு மிகப் பெரியளவில் முரண்பாடாகவும் இருக்கிறார்.

நீங்கள் விபரித்த இந்த நடைபாதையீது அங்குமிங்குமாக இழுபட்ட பெண், L'homme du Hasard இல் வரும் பெண்ணுடன் ஒற்றுமையாக இருக்கிறார். அத்துடன் அது போடெலார் மரணத்தை விபரிப்பதைப்போன்ற ஒரு நடையுடன் பொருந்திப் போகிறது. 'ஒரு வயோதிக மாதின் சுவடுகளின் கீழ்' இது சபின் வைஸின் புகைப்படம் ஒன்றின் விபரிப்பு, அப்படியல்லவா?

ஆம், அது ஒரு அபூர்வமான புகைப்படம். எனக்கு சபின் வைஸை மிகவும் பிடிக்கும். இவர் ஒரு மிகவும் அற்புதமான பெண்ணும் ஒரு மிகச் சிறந்த போட்டோகிராபரும் ஆவார். என்னுடைய வாழ்க்கையில் நான் பார்த்த புகைப்படங்களில் என்னை மிகவும் பாதித்தது இதுவாகத்தான் இருக்கும்: அழுதுகொண்டிருக்கும் அந்தப் பெண், வெண்கற்கள் பதிக்கப்பட்ட அந்த மோசமான சுவர்... La luge இல்கூட நான் இன்னொரு பெண்ணைப்பற்றி விபரிக்கிறேன். அதுவும் இதே பெண்தான். அது காலம், இழிந்த தோற்றம், தனிமையின் எல்லை என்பவற்றின் பிரதிமை,

Dans La luge de AS இற்கும் Nulle partக்கும் இடையில் ஒரு விடயத்தில் ஒற்றுமை இருக்கின்றது: விகிதாசாரமற்ற ஒரு சந்தோஷம் கவலையாக மாற்றமடைய முடியும் என்ற சிந்தனை. இந்த முரண் உண்மையை நீங்கள் எப்படி விளக்குகிறீர்கள்?

மிகப் பெரிய மகிழ்ச்சியில் அந்தக் கணம் அல்லது காலம் தொலைந்து விடுகிறது. எல்லாம் அங்குதான் இருக்கிறது. இதுதான் மகிழ்ச்சியின்

துன்பியல். அது நீட்டிக்கப்படக் கூடியதல்ல. மகிழ்ச்சி, மிக உச்சமான மகிழ்ச்சி, அகோரமான அற்பாயுசானது. நான் மிகச் சிறியவளாக இருந்த பொழுதிருந்தே இது எனக்குத் தெரியும். துரதிர்ஷ்டவசமாக இது எனக்குத் தெரியும், மகோன்னதமான மகிழ்ச்சியில் இருப்பதற்கு அல்லது திளைப்பதற்கு என்னால் முடியும். ஆனால் அதே நேரம் அதன் அற்பாயுசின் உச்சம்பற்றிய தன்மையை உணர்ந்து கொள்ளாத ஒரு அவதானிப்பில் லாது அதை அனுபவிக்கவும் என்னால் முடியாது. அப்போது உடனடியாகவே சோகம் கவிந்து விடுகிறது. Nulle Part இல் நான் விபரிக்கும் ஒரு காட்சியை நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அது நான் சிறுமியாக இருந்த போது எனக்கு நடந்தது. பாடசாலை முடிந்து நான் வெளியே வரும்போது, என்னுடைய பெற்றோர் என்னை நோக்கி வருவதைக் கண்டேன். நான் மிகவும் குதூகலமான மகிழ்ச்சியை அனுபவித்தேன். மறு கணமே சோகமான அந்தப் பொழுதை நான் வாழ்ந்திருக்கிறேன். சிறையில் இருந்து அப்போதுதான் விடுவிக் கப்பட்ட ஒரு சிறுமியோல் நான் அவர்களை நோக்கி ஓடினேன். அந்த நேரத்தில், ஒரே தருணம் அவர்களைக் கண்டதன் அந்தரங்கமான மகோன்னத மகிழ்ச்சியையும் அந்த ஓட்டத்தைத் தடுத்து நின்ற சோகத்தையும் உணர்ந்தேன். அருமையான அந்தக் கணம் சோகத்தின் உற்பத்திக் கணமாயிற்று. இந்தச் சம்பவம் தான் என்னுடைய முழு வாழ்க்கையையும் தீர்மானித்தது....

தன் வாழ்நாள் முழுவதும் ஸ்பினோஸா பற்றிய போதிக்கும் ஒரு தத்துவ ஆசிரியரை என்ன காரணத்திற்காக நீங்கள் தேர்ந்தெடுத்தீர்கள்? கான்ட் அல்லது கேகலை விட்டு ஏன் நீங்கள் ஸ்பினோஸா விடம் சென்றீர்கள்?

தத்துவத்தில் அளப்பரிய அறிவைக் கொண்டிருப்பதாக நான் எப்போதும் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. ஆனால், எனக்கு ஸ்பினோஸா, சோகத்தின் மீதான பெருவிருப்பை, அதாவது துக்கத்தையும் இரக்கத்தையும், தீவிரமாகக் கண்டித்தவராக எனக்குத் தெரிந்தார். ஓர் இலட்சிய உலகத்தில், ஸ்பினோஸாவின் கோட்பாடுகளை சேர்த்துக்கொள்ள முடிய வேண்டுமென்று விரும்புவோம். அவரைப்போல சொல்ல

முடிவதற்கு விரும்புவோம். "எதிர்பார்ப்பைக் கூட ஒரு பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு, நாங்கள் மகிழ்ச்சியின்மீது எங்கள் கவனத்தைக் குவிப்போம்". நான் ஸ்பினோஸாவுடன் சேர்ந்து கொள்கிறேன், எப்படியென்றால், பொதுப்புத்தியானது எதிர்பார்ப்பு என்பதனை ஒரு அறமாகக் கொள்ளும்போது, எதிர்பார்ப்பென்பது ஆழமான பிளவுகளை உருவாக்குகின்றதென்றும் அது சோகத்தின்மீதான ஈடுபாடுதான் என்பதையும் உருவாக்கியமைக்காக. ஸ்பினோஸாவுக்கு ஒரேயொரு அறம் மகிழ்ச்சிதான், மகோன்னதமான சந்தோஷம் கொண்டு வரக்கூடிய சக்தியின் பலம். ஆனால், எனக்கு அதே நேரம் இன்னொரு விடயமும் புலப்பட்டது. அது நிலைக்காது! நான் என்ன சொல்கிறேன் என்றால், தனியாக அது நின்று பிடிக்காது! அநியாயம்! மனிதநிபந்தனையென்பது இதைவிடப் பலமானது, அது நிறையக் குழப்பங்களுடன் சம்பந்தப்பட்டது.

ஆரியல் ஷாப்மான் தன்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் ஸ்பினோஸாவைப் போதித்தார், தன்னுடைய இருத்தல் மிகச்சிறிய அளவில்தான் தனக்கு மகோன்னத மகிழ்ச்சியைத் தந்ததென்று கண்டபோது மனச்சோர்வுக்கு ஆளாகியவர்....

அவர் தன்னுடைய வாழ்நாளின் பெரும்பகுதியினை கோட்பாட்டுக்கே அர்ப்பணித்தவர். ஆனால் அந்தக் கோட்பாடு தானே நிற்க முடியாது வழவிச் செல்லும் போது, அவருக்கு எந்தவிதமான ஆதரவும் இருக்கவில்லை. கோட்பாடானது எதற்கும் உதவாது. அது ஒருவரின் வியர்த்தமான எண்ணம் மட்டுமே. இதனால் தான் ஆரியல் தன்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் தான் பிரசங்கித்தவைகள் எல்லாவற்றையும் வன்மத்துடன் தூக்கி எறிகிறார். அவைகள் எதுவும் அவர் இக்கட்டான துன்பங்களுக்குள் மூழ்கிப் போகும்போது உதவவில்லை. வஞ்சகத்திற்கும் ஏமாற்றுக்கும் முன்னால் வினாக்களுடன் நிற்கின்றார்.

திட்டவட்டமாக பாசாங்குத்தனம் எங்கிருக்கின்றது?

நிச்சயமாக அது ஸ்பினோஸாவிடம் அல்ல. அவரிடம் பாசாங்கு இருக்கின்றது! அப்படியே இல்லை. வஞ்சகர்கள் யாரென்றால் கோட்பாட்டைப் பகுத்தறியுத் தெரியாது அதைக் கெலியில் விழுங்கி அப்படியே கக்குகின்ற அறிவுஜீவிகள். எல்லாக் கோட்பாடும் வாழ்க்கை அனுபவத்துடன் பொருத்திப் பார்க்கப்பட வேண்டியது. - இதை இப்படிச் சொல்வதன்மூலம் நான் ஒரு கோட்பாட்டுருவாக்கம் என்பதற்கான தூண்டலைக் கொடுக்கிறேன்! ஆனால் நான் இந்தப் புத்தகத்தில் எதைக் காட்ட முயற்சிக்கின்றேன் என்றால், வாழ்வனுபவத்துடன் சமாந்தரமாக விருத்தி செய்யப்பட முடிகின்ற ஒரு கோட்பாட்டிற்கு பெறுமானம் இல்லை என்பதுதான். இது பல்கலைக்கழகத்தின் பிரச்சினை. பல்கலைக்கழகக்காரர்கள் சிந்தனைகளின் புத்தகப்பூச்சிகள்.

நீங்கள் பல்கலைக்கழகத்தைத் தாக்குகிறீர்களா அல்லது....?

நான் எதையும் தாக்கவில்லை! சத்தியமாக

யாரையும் தாக்கவில்லை!

ஆனால் இது இந்தப் பல்கலைக்கழகக்காரர்கள் பற்றிய மிகத் தீவிரமானதும் நகைப்புக்கிடமானதுமான ஒரு விமர்சனம்தானே! இவர்கள் வருடக் கணக்காக ஒரு கோட்பாட்டைக் கற்பிப்பார்கள். அது யதார்த்தத்தின் வலிமைக்கு முன் தாக்குப் பிடிக்க முடியாது, அப்படித்தானே?

ஆம். அதுதான்.

உங்களுடைய புத்தகத்தைப் படிக்கும்போது, பல்கலைக் கழகத்திற்குள் விசாரிப்பையும், அத்துடன் கூட இன்றைய சிந்தனைப்பாட்டின் நிலைபற்றி கோட்பாட்டுருவாக்கத்தின் மூலம் நெட்டுயிர்க்கும், பிரசங்கிக்கும் அறிவுஜீவிகளையும் பற்றிச் சிந்திப்பதையும் தடுக்க முடியவில்லை.

நான் அப்படி பதில் சொல்லமாட்டேன். ஏனெனில், உண்மையாக, அவர்களை நான் ஒரு பிரிவாகப் பிரித்து வைப்பதற்கு அல்லது அவர்களது பெயர்களைச் சொல்வதற்கு விரும்பவில்லை. உங்களுடைய கேள்வியை நான் நாகுக்காக விலக்கிக் கொள்கிறேன். இப்படிச் சொல்லலாம், அறிவுஜீவிகளின் நிலைப்பாடு என்னை இன்னும் சங்கடப்படுத்துகின்றது. ஏனெனில், அது வாழ்க்கைக்கு வெளியே உள்ளது. அநேகமான சமயங்களில் அது நின்றுபிடிக்க முடியாதது.

எதில்?

யதார்த்தம், அது முரண்மெய்களினதும் முரண்பாடுகளினதும் கூட்டு. யதார்த்தம் வெள்ளையையும் கறுப்பையும், உடன்பாட்டையும் உடன்பாடின்றமை யையும் கொண்டிருக்கின்றது. ஒரு மனிதன் பல்வேறு விசாரணைகளாலும் முரண்பாடுகளினாலும் ஆக்கப்பட்டவன். இங்குதான் ஷொப்பனோவர் தோன்றுகிறார், ஒருவித விமோசனத்தை வழங்குகின்றார். “எங்களைப் பற்றி ஏதாவது தெரிந்த முதலாமவர்” என்று ஷொப்பனோவர் பற்றி இற்றாலோ ஸ்வேவோ சொன்னார். கோட்பாட்டாளர்கள் இந்த முரண்பாடுகளின் பன்மை நிலையை செப்பிடு வித்தையாக்குகின்றார்கள். ஒற்றைப் பரிமாணம் கொண்ட விவாதங்களை உருவாக்குகின்றார்கள். இவைகள் நிச்சயமாக மிகவும் கவர்ச்சியானதாக இருக்கும். ஆனால் அவையதார்த்தத்தின் முன்னாலும் வாழ்க்கைக்கு முன்னாலும் நின்று பிடிக்க மாட்டா. இங்குதான் அந்த வஞ்சகத்தன்மை வந்து சேர்கின்றது.

உங்களுடைய சிந்தனைக்கு ஆதரவாக, ஆரியலின் ஆசான்களான அல்தூஸரினதும் டெலெஸினதும் சம்பவங்களுக்கு அழுத்தம் கொடுக்கிறீர்கள்.: ஒருவர் தனது மனைவியின் கழுத்தை நெரித்தார். மற்றவர் யன்னல் வழியாகக் கீழே பாய்ந்தார். ஸ்பினோஸிய மகிழ்ச்சி இவர்களுக்கு ஒரு பெரிய பாதுகாப்பைக் கொண்டு வந்த மாதிரி இல்லை. ஆனால் நீங்கள் கொஞ்சம் மிகைப்படுத்தித் தாக்குவதுபோல் இல்லையா?

டெலெஸின் விடயத்தை எடுத்துக் கொண்டால்,

ஆம், நான் அவருடன் உடன்படுகிறேன். டெலெஸ் தற்கொலை செய்துகொண்டார் என்று ஒருவர் சொல்ல முடியும், ஏனென்றால், அவர் திணறிப் போனார். அவருடைய பார்வையின் நிமித்தம் இது நடந்தது. கிட்டத்தட்ட மகிழ்ச்சியான ஒரு விடுதலை...! இந்தக் காத்திரமான தற்கொலையினுள் அற்புதமான ஏதோ ஒன்று உள்ளது.

ஆனால் கோட்பாட்டுரீதியான தத்துவம் அல்தூஸருக்கு எந்தவிதத்திலும் உதவி செய்யவில்லை என்பதைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். ‘மனிதத்துவத்தை மறுக்கும் கோட்பாடு’ என்பதன் கோட்பாட்டாளர் தன்னுடைய மனைவியின் கழுத்தை நெரித்தார். இந்த அல்தூஸருக்குத்தான், அதாவது, மனநோயாளியாக கிரமமாக வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப் பட்டிருந்த, என்னுடைய அநுதாபங்கள் உண்டு. தவிர தத்துவத்தின் கோட்பாட்டாளருக்கல்ல.

அல்தூஸர், டெலஸ், பார்த்தஸ், சார்த்தர், ஆக்கோ... போன்ற பெரிய தத்துவவியலாளர்களை குருவாகக் கொண்ட இந்தத் தலைமுறை விரிவுரையாளர்களுக்கும் அறிவுஜீவிகளுக்கும் நீங்கள் ஒரு போக்கின்மையைச் சுட்டுகின்றீர்கள்?

ஆம்! அவர்களுடைய சோகம் என்னவென்றால், அநேகமாக தங்களையே ஆசான்களிடம் சமர்ப்பித்து விடுகிறார்கள். எனவே அவர்களைக் கடந்து செல்வதில் வெற்றி காணமுடியாதவர்களாகிறார்கள். மீறிச் செல்வதை எண்ணுவதில்லை. உண்மையிலேயே ஒருவர் வாழ்நாள் முழுவதும் சீடராகவே இருக்க முடியுமா என்பது கேள்விக்குறிதான்.

எல்லாத் தத்துவமும் பிரயோசனமற்றதும் வீணானதும் என்று குறிப்பிடுகிறீர்களா?

உங்களுக்கு நான் ஞாபகமுட்டுகிறேன். தத்துவரீதியான கோட்பாடுகளின் வியர்த்தம் பற்றிய சிந்தனைகளையெல்லாம் என்னுடைய கதாபாத்திரங்கள் கொண்டிருக்கின்றன. அவை என்னுடைய சிந்தனைகள் அல்ல. உங்களுடைய சொந்த விமர்சனங்களில் இருந்து பார்க்கும்போது, ஒரு சிந்தனையானது ஒரு கதாபாத்திரத்தினுடாக வெளிப்படுத்தப்படும்பொழுது அது அதற்கான தகுதியுடையதாகவோ அல்லது இல்லாததாகவோ ஆகிறது. அப்போது அது தன்னுடைய செயற்பாட்டில் இருந்து வழுவிச் செல்கிறது.

மேடையில் வெவ்வேறு சிந்தனைகள் கொண்ட நான்கு பாத்திரங்களை நான் உலவ விடுகின்றேன். அவை ஒவ்வொன்றிற்கிடையிலும் நான் இருக்கிறேன். தத்துவம் என்பது ஒன்றுக்குமே பிரயோசனப்படாதென்றல்ல. எதிரிடையாக, நான் தத்துவத்திடம் என்ன கேட்கிறேன் என்றால் அது மீண்டும் வந்து தன்னுடைய முதன்மையான வேலையைச் செய்ய வேண்டும். அதாவது, வாழ்வதற்கான கலை எப்படி என்பதைத் தத்துவம் கற்றுத்தர வேண்டும். எனக்கு எது இடைஞ்சலாக இருக்கின்றதென்றால், தத்துவமல்ல, ஆனால் தத்துவத்தின் கோட்பாட்டுருவாக்கம், ஒரு சிந்தனையின்

கட்டமைப்புருவாக்கம், தத்துவத்தை வாழ்வதற்கான கலையாக ஒருவர் எடுத்துக் கொள்வதற்கு, கோட்பாடு போலல்லாது, பரப்பிரம்மான உண்மை போலல்லாது, நிச்சயங்களின் கூட்டல் போலல்லாது, அது வாழ்க்கையில் பரப்பிரம்மானதொரு அநுக்கிரகமாக இருக்கக் கூடியதாக வேண்டும். ஆனால் தத்துவமானது வாழ்க்கையின் நகர்த்தலுக்கு உடனடியாக கடைப்பிடிக்க முடியாததாக இருக்குமாயின், நான் அந்தச் சிந்தனையின் கொள்ளளவின்மீது மிகப் பெரிய சந்தேகத்தை எழுப்புகிறேன். நான் தத்துவங்கள்மீது எச்சரிக்கையாக இருக்கிறேன். அவை அனுபவத்தை கோட்பாடாகக் கியது போன்ற தோற்றப்பாட்டைக் காட்டுகின்ற பேரமைப்பு வடிவத்தைக் கட்டமைக்கின்ற (அல்லது கட்டுடைக்கின்ற) கட்டுமான அமைப்புகளின் வடிவத்தில் தங்களைக் காட்டுகின்றன.

தத்துவவியலாளர்கள் தங்களுடைய கேள்விகள் தங்களுடைய பதில்களை விட முக்கியத்துவம் வாய்ந்தன என்று பாவனை செய்கிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் கேள்விகள் கேட்பதை மட்டும் தான் செய்தார்கள்! அநேகமானவை கோட்பாடுகளையும் அமைப்பு வடிவங்களையும் பொய்யாகக் கி இருக்கின்றன. அவற்றினுள் பதில்கள் கேள்விகளைவிட முக்கியமானதாகின்றன. எழுத்தாளர்கள்தான் இப்போதெல்லாம் கேள்விகளை எழுப்புகின்றார்கள். தத்துவவியலாளர்கள் அல்ல. தத்துவம் - அரசியலைப்போல், இன்னும் சொல்லப் போனால், பரந்த காட்சிப் பொருளாக இருக்கும் மனிதனைத்தான் கருத்தில் கொள்கின்றது. மனிதன் பற்றி பொதுவாகப் பேசப்படுகிறது. அதாவது மனிதன் என்பதில் பொது என்பது இல்லை. இலக்கியமானது, மறுதலையாக, மனிதன்பற்றி தனிப்பட்ட முறையில் பேசுகிறது. பொதுவுக்குள் கரைந்து போய் விடாத கதாபாத்திரங்களை உருவாக்குகின்றது. இவற்றை நாங்கள் ஒரு கட்டுமான அமைப்புக்குள்ளோ அல்லது கோட்பாடுகளுக்குள்ளோ அடக்க முடியாது. இலக்கியத்தில் வரும்சிறிய மனிதன் எனக்கு தத்துவத்தினுள் வரும் பெரிய மனிதனைவிட முடிவற்றளவு உயர்ந்தவன், ஏனெனில், அவன் முடிவற்றளவு சிக்கலுள்ளவன், குழப்பங்கள் நிறைந்தவன், பல்வேறு உணர்வுகள் கொண்டவன். அத்துடன் கோட்பாட்டாளர்களால் ஒட்டுமொத்தமாகச் சிந்திக்கப்பட்ட மனித

னுக்கும் நெருக்கமானவன் : அவன் தன்னைக் கேள்வி கேட்கிறான், சரியாகவோ பிழையாகவோ பதில் சொல்கிறான். தாண்டு போகிறான். மேலெழுந்து வருகிறான். சிகரங்களின்மீது ஏறுவதற்கு முயற்சி செய்கிறான்....

என்னதான் இருந்தாலும், ஷொப்பனோவரும் தன்னுடைய சிந்தனைகளை ஒரு கட்டுமான அமைப்புக்குள் கொண்டு வருவதற்கு முயற்சித்தவர்தானே! பல ஆயிரம் பக்கங்களைக் கொண்ட அவரது பிரதியான Le Monde comme volonté et comme மிகவும் கோட்பாட்டுரீதியான சில பார்வைகளைக் கொண்டது....?

சந்தேகமில்லாமல்.

ஆனால் என்னை ஒரு ஷொப்பனோவர் பற்றிய நிபுணத்துவவாதியாக எடுத்துக்கொள்ள நான் அனுமதிக்க மாட்டேன்.

ஷொப்பனோவரிடத்தில் எனக்கு என்ன பிடித்திருக்கின்றதென்றால், அவருடைய கையெழுத்துப் பிரதிகளின் சில பகுதிகள், குறிப்பிட்ட தனித்தன்மையான சில திட்ட நுட்பத்துடன் கூடிய வாசகங்கள்.

“எதையும் இலகுடுத்தல் அல்லது எளிமைப்படுத்தல்” என்று கூறிக்கொண்டு. நீங்கள் ஒரு இருண்ட பாதைக்குள் இருந்து வெளியே வருகிறீர்கள். வாழ்வதற்கான வழிமுறை என்று நீங்கள் ஏற்றுக் கொண்ட தத்துவத்திற்கு உங்களை இந்த இலகுத்தன்மை இட்டுச் செல்கின்றதா?

ஆம், முழுமையாக!

நான் ‘இலகுத்தன்மை’ என்பதனை மிக உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் வைக்கின்றேன். ஆனால் அது தனித்திருந்தால் அது கணக்கெடுக்கப்படாததாக இருக்கும். அந்த இலகுத்தன்மையானது வேறு ஏதோவும் சேர்ந்தது. நான் என்ன சொல்ல வருகிறேனென்றால், தனிப்பட்ட முறையில், மிகவும் இறுக்கமாக விடயங்களை அணுகும் அறிவுஜீவிகளுடனும், எதற்கும் இசைந்து கொடுக்காமல் இருப்பவர்களுடனும் இருந்து மரணிய்பது எனக்கு சோர்வைத்தரும் ஒன்றாக இருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன். எளிமை என்பது அறிவுஜீவி தத்திற்கு ஆசுவாசம் தருவது.

ஆனால், இந்த இலகுத்தன்மை என்பது என்ன? புனைவா? செழுமையா? மிதமா?.....

இல்லை. செழுமை இல்லை. இலகுத்தன்மை என்பது நுரை போன்றது. ஆனால், உங்களுடைய கேள்வியும் அழுத்தம் என்னை ஒரு பலம் குன்றியவளாக நீங்கள் எடுக்கின்றீர்கள் போலத் தோன்றுகிறது. இதோ எழுத்திற்குள் இடையறாது வரக்கூடிய ஒரு உதாரண மாதிரி, ஒரு விடயத்தின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி எப்போதும் உயர்வாகப் பேசிக்கொண்டிருப்போம். அதேசமயம், அதுபற்றி புத்திசாலித்தனமாக அபிப்பிராயம் சொல்வதற்கு அதேயளவு திறமையற்றவராயிருக்கிறார். பெண்கள் இந்த இலகுபடுத்தல் விடயத்தில் மேதைகள். முக்கியத்துவமான கேள்விகள் பற்றியது என்பதுபோல முக்கியமில்லாத விடயங்

களைப்பற்றிப் பேசுவற்கு அவர்கள் திறமையுடையவர்கள். இலகுபடுத்தல் என்பது அந்தக் கணத்திற்கு எவ்வளவு முக்கியமானதோ அதேபோல மிகுதிக்கும் முக்கியத்துவமானது. எல்லாத்துக்கிடையிலும் அல்லது எது நடந்திருந்தபோதிலும் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதற்கான விருப்பின் ஒரு பாதை அல்லது வழி. இது எங்களைக் காப்பாற்றுகின்றது, நான் இதைப்பற்றி ஆழமாகச் சிந்திக்கிறேன். தத்துவமானது இந்த இலகுபடுத்தலின் பாரிய ஒரு பகுதியை தனக்குள் கொண்டிருக்கின்றதென்று சொன்னால் அது எதிரிடையாகப் பார்க்க வேண்டிய விடயமல்ல. மாறாக! நிச்சயமாக, நான் அதை அப்படி பிரகடனப்படுத்துவேனானால் நான் தத்துவத்தின்மீது காறித் துப்புகிறேன் என்று சொல்வார்கள். இது நான் என்ன சிந்திக்கின்றேன் என்பதை முற்றுமுழுதாகத் தவறாக்கும்.

நீங்கள் அறிவுஜீவிகளைப்பற்றி இன்னொரு விமர்சனம் வைக்கின்றீர்கள்: 'அர்த்தத்திற்கான காத்திருப்பு'. நாங்கள் தத்துவவியலாளர்கள், மனோ தத்துவநிபுணர்கள், அறிவுஜீவிகள் ஆகியோரிடம் இருந்து நிறைய எதிர்பார்க்கின்றோமா?

என்னத்தை எதிர்பார்க்கின்றோம், பொதுவாக, ஒரு கோட்பாடு அல்லது ஒரு அர்த்தப்பாடு?

எங்களுடைய எதிர்பார்ப்பு எல்லாம் அர்த்தத்திற்கான யாசிப்பு. உலகில் இருப்பதற்கு, பிறப்புக்கு, வாழ்வுக்கு, மரணத்திற்கு என்ன அர்த்தம் இருக்கின்றது? இந்தக் கேள்விகளைத்தான் நாங்கள் கேட்கின்றோம். நாங்கள் மேலும் மேலும் பொறுமையற்றவர்களாக இருக்கின்றோம். தத்துவவியலாளர்கள், மனோதத்துவவியலாளர்கள், விஞ்ஞானிகள் ஆகியோரிடம் இருந்து நாங்கள் ஒரு பதிலைத் தரும்படி நிர்ப்பந்திக்கிறோம். எனவே அது ஒரு எதிர்பார்ப்புடனான காத்திருப்பு.

ஏனெனில், நாங்கள் ஒரு அர்த்தத்தை மட்டுமல்ல அல்லது ஒரு கருத்தை மட்டுமல்ல, ஆனால், ஒரு ஆறுதலையும் எதிர்பார்க்கின்றோம். எல்லாச் சமயங்களும் எல்லாத் தத்துவங்களும் மனிதனின் ஆறுதலுக்காகவென்றுதான் அவை இருப்பதாக, ஓரளவு வெளிப்படையாகத், தம்மைப் பாவனை செய்துகொள்கின்றன. ஆதலால் நான் நினைக்கிறேன், நாங்கள் ஒருபோதும் ஆறுதற்படுத்தப்பட முடியாது. ஒருபோதும் இல்லை. இந்தக் காத்திருப்பின் அர்த்தம், ஆறுதல் என்னும் அடிப்படையில் பார்த்தால் மிகுந்த ஏமாற்றத்தைத் தரும், அது கசப்பானதாக மாறுகின்றது. ஆரியல் இந்தப் பல்கலைக்கழகப் போஷகர் தன்வாழ்நாள் முழுவதும் ஸ்பினோஸாவைக் கற்பித்து மனநோய்க்கு ஆளாகின்றார். இந்தக்கடினமான பாதையினூடான அனுபவத்துடன், வாழ்நாள் முழுவதும் நிறைந்த அர்த்தங்களைக் கொண்டதென்று சொல்லப்படும் ஒரு பிரபஞ்சத்துக்கு அவர் தன்னை அர்ப்பணித்து இருந்தார்.

உங்களைப்பற்றி இன்னும் சொல்வானால், 'அயர்ச்சியூட்டும் குடும்பம்'பற்றி நீங்கள் வைக்கும் விமர்

சனத்தில், உங்களை தீவிரமானவளாக, சீற்றம் கொண்டவளாக காண முடிகிறது. ஏற்குறைய உங்களுடைய நூல்கள் எல்லாவற்றிலும் இந்த விமர்சனத்தைக் காண்கிறோம்.

ஆம். அதென்றால் உண்மைதான். குடும்ப பந்தம் என்பது ஒரு விசனகரமான நிகழ்வு. சமகாலத்தின் மிகப்பெரிய ஏமாற்று அங்கு உள்ளது. நீங்கள் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். குடும்ப வாழ்க்கை மகிழ்ச்சி நிறைந்ததென்றும் மலர்ச்சியைக் கொண்டு வருகின்றதென்றும் விளம்பரங்கள் பறைசாற்றுகின்றன. ஆனால், யதார்த்தம் முற்றிலும் வேறான ஒன்று. குடும்பம் என்பது முற்று முழுதான ஒரு நரகம். யார் இந்தக் குடும்ப அமைப்புக்குள் மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றார்கள்?

பிறகும் இங்கு பார்த்தீர்கள் என்றால், ஒரு அழகான கோட்பாடு நடைமுறை வாழ்க்கையின் யதார்த்தத்துடன் முரண்பட்டு நிற்பதைக் காண்கிறீர்கள். காதல் என்பது அங்கு உடனடியாக மறைந்து போகிறது. திருமண பந்தத்தினுள் காதல் நின்று பிடிக்க முடிவதில்லை. திருமணம் என்பது போதிக்கும் ஒரு அமைப்பு. அங்கு எல்லோரும் அவரவருடைய விடயங்களைப் பெற்றுக் கொள்வதனைக் கருத்திற் கொண்டு செயற்படுவர். அதற்கும் காதலுக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை. நாங்கள் மனவெழுச்சிகளை குடும்ப வாழ்க்கையுடன் கலந்துவிட்டோம். இது ஒரு முற்றுமுழுதான ஏமாற்று வித்தை. உங்கள் இருப்பிற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட உயிர்ப்பு இருப்பதற்கு உங்களிடம் மிகவும் அற்பளவு ஆசை இருப்பின் (நான் வெற்றிபற்றிக்கூடச் சொல்லவில்லை), இன்று நிலவும் இந்தக் குடும்பமாதிரியை அத்துமீறுவதற்கு நீங்கள் கடமைப்பட்டிருக்கிறீர்கள்.

அப்ப, என்ன தீர்வு?

எனக்குத் தெரியாது.

குடும்பச் சமை பற்றி நீங்கள் எழுதுவது அதற்குள் நீங்கள் மூழ்கிப் போவதைத் தடுப்பதற்கு உதவுகின்றதா?

எழுத்தென்பது நிச்சயமாக எதற்கும் உதவாது என்று நான் நம்புகின்றேன். பொதுவாகப் பார்த்தால் எழுத்து எந்தப் பிரச்சினைக்கும் தீர்வாக அமைவதில்லை.

நீங்கள் என்ன சொல்ல வருகிறீர்கள்?

நீங்கள் மணித்தியாலக் கணக்காக எழுதலாம். அது உங்கள் வாழ்க்கையை இம்மியளவேனும் மாற்றப்போவதில்லை. துரதிர்ஷ்டவசமாக, எழுத்து எந்தச் சூழலிலும் ஒரு நிவாரணி அல்ல. இது வெறும் தெளிவின் ஒரு வெளிப்பாட்டு வடிவம். அதற்கு எழுதும் கெட்டித்தனத்தில் சிறிதைச் சேர்ப்பது அந்தத் தெளிந்த சிந்தனையை வெளிப்படுத்த உதவுகிறது. ஆனால் இது வாழ்வதற்கான அறிவு தொடர்பான விடயத்திற்கு எவ்வித மேம்பட்ட நிலையையும் வழங்குவதில்லை.

எழுதுதல் என்பது எப்போதும் வாழ்தலுக்கு கீழ்ப்பட்டதுதான்.